

παπα-Γιάννης Ματωνάκης, η ζωή του ταπεινού ιερέα οδεύει προς το επίγειο τέλος (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SZB34f>]

Στους θρήνους που ξεσπάει η πρεσβυτέρα, φοβούμενη για τη ζωή του παιδιού της, ο γιος την παρηγορεί.

«Μάνα, μην κλαις. Σου υπόσχομαι ότι θα γυρίσω σώος από τον πόλεμο. Θα σου γράφω ...»

Πράγματι, λίγους μήνες αργότερα λαμβάνει γράμμα του Δημητρώ από το μέτωπο, στο οποίο την πληροφορεί ότι είναι καλά.

Έκτοτε όμως δεν ξαναπήρε γράμμα του. Η χαροκαμένη μάνα φοβάται, ότι ο Θεός αποφάσισε να τους δοκιμάσει και δεύτερη φορά.

«Δεν μπορώ αυτή την αβεβαιότητα πια» λέει στον παπά. «Θέλω να μάθω αν ζει ή πέθανε το παιδί μας». Συνεχίζει ανακοινώνοντας του την απόφασή της.

«Θα πάω στην Παναγία τη Φανερωμένη στη Λευκάδα. Μάνα είναι και θα νιώσει τον πόνο μου. Ίσως μου δώσει σημάδια για την τύχη του γιού μας».

Μάταια ο παπά Γιάννης προσπαθεί να τη μεταπείσει. Τελικά, ίσως επειδή, κατά βάθος, θέλει κι ο ίδιος να δώσει τέλος στην αβεβαιότητα, της δίνει την άδεια και την ευχή του να πάει, με την προϋπόθεση να τη συνοδεύσει στο ταξίδι ένας συγγενής της για να την προσέχει. Τα μακρινά ταξίδια δεν είναι συνηθισμένα, ιδίως για γυναίκες, και γίνονται κυρίως με πλοία τα οποία διαθέτουν μόλις τα στοιχειώδη για το ταξίδι. Παίρνει, λοιπόν, την απόφαση η παπαδιά και ξεκινά το δύσκολο ταξίδι με την ευχή του παπά Γιάννη και τον μικρό πεντάχρονο γιο τους, το Χαράλαμπο, στην αγκαλιά. Φτάνουν στον Πειραιά μετά από κουραστικό 14/ωρο ταξίδι, κι από εκεί ετοιμάζονται να πάρουν δεύτερο караβάκι για τη Λευκάδα. Ο καιρός, όμως, παρουσιάζει ξαφνική επιδείνωση, φυσούν θυελλώδεις άνεμοι οι οποίοι καθιστούν το ταξίδι αδύνατο. Τη νύχτα που περιμένουν να κοπάσουν οι άνεμοι για να αποπλεύσουν, βλέπει η παπαδιά όνειρο τον παπά Γιάννη και τρεις μαυροφορεμένες γυναίκες. Ο παπάς είναι «θυμωμένος» μαζί της και της μιλά σκυθρωπός.

«Τι κάνεις, ευλογημένη γυναίκα;» της λέει με παράπονο. «Βάζεις σε κίνδυνο τη ζωή του πεντάχρονου παιδιού που έχεις μαζί σου, αναζητώντας πληροφορίες που μπορεί να μην βρεις ποτέ; Γύρνα πίσω. Η Παναγία, μεγάλη η χάρη της, μπορεί κι εδώ να μας φανερώσει τι έχει συμβεί».

Ο γέροντας έχει ήδη δει σε όραμα, ότι ο Δημητρός είναι νεκρός αλλά δεν θέλει να την τρομάξει εκεί που βρίσκεται και της το κρύβει.

Η παπαδιά αναλογίζεται τα λόγια του και καταλαβαίνει ότι έχει δίκιο. Το ίδιο

βράδυ μπαίνουν στο πλοίο και επιστρέφουν στην Κρήτη.

Ο παπά Γιάννης δεν της μιλάει για το όραμα που είδε, προτιμά να την αφήσει να ελπίζει, μέχρι ο Θεός κι ο χρόνος να απαλύνει τον πόνο των πρώτων ημερών. Ο παπάς θρηνεί μαζί της και περιμένει το γιο τους αλλά μάταια. Η μοίρα του δεν έγγραφε να γυρίσει ποτέ στα πατρικά χώματα.

Πράγματι, σχεδόν δέκα μήνες αργότερα, λαμβάνουν επίσημη επιστολή από το Ελληνικό κράτος που τους πληροφορεί ότι ο Δημητρός σκοτώθηκε σε μάχη κοντά στη Λάρισα.

Τα υπόλοιπα παιδιά φαίνεται ότι θα ζήσουν ευτυχισμένα. Τα κορίτσια παντρεύονται ευκατάστατους ανθρώπους από τα διπλανά χωριά, ανθρώπους καλούς και ελεήμονες, όπως ο γέροντας Ιωάννης. Όλα όμως βρίσκουν πρόωρο θάνατο.

Κι όμως η πρεσβυτέρα, ακόμα και χωρίς την παρουσία του παπά-Γιάννη δίπλα της πια, βρίσκει το κουράγιο όχι μόνο να υπομείνει στωικά τις δοκιμασίες που της στέλνει ο Θεός αλλά να νοιαστεί τους άλλους.

Όταν έχει θάψει και το τελευταίο της παιδί και επιστρέφουν στο σπίτι, προφασίζεται αδυναμία κι ελαφριά αδιαθεσία.

«Τι έχεις, γιαγιάκα;» τρέχει κοντά της η δωδεκάχρονη εγγονή της η οποία φέρει και τ' όνομά της.

«Πεινάω, κόρη μου. Μπορείς να μου φτιάξεις κάτι να φάω για να πάρω δυνάμεις;»

«Μετά χαράς, γιαγιά!» Κι η μικρή Χριστίνα τρέχει στην κουζίνα κι ετοιμάζει γρήγορα - γρήγορα μια πεντανόστιμη τοματόσουπα.

Σε λίγο το τραπέζι στο μεγάλο δωμάτιο ξαναζεί τις παλιές του δόξες. Γύρω από το τραπέζι κάθεται τώρα όλη η οικογένεια και τρώει εκτός από τη γερόντισσα, η οποία δεν πεινούσε πραγματικά. Όλα ήταν μια πρόφαση, αλλιώς τα παιδιά θα έμεναν νηστικά - κάτι που η πονεμένη γερόντισσα δεν μπορούσε να το αντέξει.

ΤΟ ΜΑΚΑΡΙΟ ΤΕΛΟΣ

Τα θαυμαστά που συμβαίνουν στον παπά Γιάννη, ωστόσο, δεν έχουν τελειωμό. Είναι τόση η άδολη πίστη, η αγνότητα της ψυχής και η αφοσίωση του ταπεινού ιερέα στο Θεό, την εκκλησία και τη στήριξη των αναξιοπαθούντων συνανθρώπων του που, τολμά κανείς να πει, ανοίγουν ασυνήθιστοι δίαυλοι επικοινωνίας με τον Πανάγαθο Θεό και με την Παναγία. Έτσι, ο παπά - Γιάννης βιώνει θαυμαστά

οράματα που, κατά την ίδια τη δική του ερμηνεία, σηματοδοτούν το θάνατό του που πλησιάζει.

[Συνεχίζεται]